

LENA KIEFER

WEST

WELL

ZON & MAAN

Vertaald door Annelies Sijmons

AMSTERDAM · ANTWERPEN

*My only love sprung
from my only hate!
Too early seen unknown,
and known too late!
Prodigious birth of love
it is to me,
That I must love
a loathed enemy.*

William Shakespeare,
Romeo & Juliet

Proloog

Valerie

Drie jaar eerder

Ik ben gelukkig. Die zin ging steeds weer door mijn hoofd toen ik in de suite van het Vanity Hotel tussen mijn gasten door liep die me feliciteerden. Het was het perfecte feest voor de perfecte gelegenheid. Ook al wilde ik mezelf tig keer per dag in mijn arm knijpen, omdat deze geweldige man echt van plan was om de rest van zijn leven met mij door te brengen. *Ik weet dat we elkaar nog niet zo lang kennen. En ik weet dat we nog erg jong zijn. Maar ik wil jou, Val. Ik wil voor altijd en eeuwig bij je zijn.*

Mijn verloofde stond bij de deur naar de gang met iemand te praten en ik keek met een glimlach naar hem. Nog geen vijf tellen later merkte hij me op en we wisselden zo'n blik waarvan ik hoopte dat ik er over vijftig jaar nog steeds een warm gevoel van in mijn buik zou krijgen.

Adam Coldwell was een serieuze en gereserveerde man, bijna te volwassen, en daardoor niet echt het type waar ik verliefd op had mogen worden. Maar al direct bij onze eerste ontmoeting was er iets in zijn ogen wat me nieuwsgierig had gemaakt. Ik had willen weten wat voor iemand er schuilging achter die slimme grijsblauwe ogen. Of hij ook een andere kant had, een verborgen zijde, een roekeloos alter ego.

Maar die andere kant bleek niet te bestaan. Tegen de tijd dat ik me dat realiseerde, was ik allang verliefd op wat ik vanaf het eerste moment bij hem had gevoeld: dat hij een thuis voor me

kon zijn. Adam was dan misschien veel serieuzer dan alle andere mannen die ik kende, maar hij was vooral hartelijk, lief en loyaal. En ik hield ongelooflijk veel van hem.

Mijn ouders waren door het lint gegaan toen ik ze over mijn verloving vertelde. Geen wonder, er heerste immers een soort vete tussen onze families, en daarmee leken we wel de moderne versie van Romeo en Julia. Ik wist dat de families Weston en Coldwell een gruwelijke hekel aan elkaar hadden, maar ik begreep alleen niet wat dat met Adam en mij te maken had. Ik werkte niet in het bedrijf van mijn ouders en zou dat ook nooit gaan doen – en hij vertelde mij niets over de projecten van zijn moeder. Dat had allemaal niets met ons te maken. En toch was er een paar dagen geleden ‘het gesprek’ geweest. We hadden aan tafel gezeten, ik aan de ene kant, mijn vader, moeder en Lincoln aan de andere. Met een stalen gezicht sommeerden ze me dat ik mijn verloving moest verbreken. Dat ik met mijn escapades de naam van mijn familie al vaak genoeg in diskrediet had gebracht en dat ik nu niet ook nog eens kon trouwen met een man die tot hun vijanden behoorde.

Ik vertelde dat Adam niemands vijand was en dat het me geen donder kon schelen of ze me hun zegen gaven of niet. Natuurlijk, Trish Coldwell was een echte bitch en de geduchte concurrent van mijn ouders, maar ik zag niet in waarom dat mijn partnerkeuze moest beïnvloeden. We waren gelukkig samen – wat maakte het uit dat Trish af en toe een bouwproject wegkaapte voor de neus van mijn ouders? Normale ouders zouden blij voor me zijn geweest, een normale broer ook. Maar er was niets normaal aan ons.

De enige persoon met de naam Weston die eerlijk en oprecht blij voor me was, was Helena. Mijn kleine zusje, dat als zeventienjarige geen idee had hoe geweldig ze eigenlijk was. Toen ze Adam voor het eerst ontmoette had ze hem niet bekritiseerd, maar hem zonder enige terughoudendheid welkom geheten en direct in haar hart gesloten. Dat was een hele prestatie, als je bedenkt dat de naam Coldwell al jaren geleden de antichrist

binnen ons gezin had verdrongen. Maar zo was ze nu eenmaal. Helena veroordeelde iemand niet zo snel, en als ze iemand leuk vond, was het moeilijk om haar daarvan te weerhouden. Dat was een van de redenen waarom ik zo veel van haar hield.

Ik keek de suite rond en miste haar enorm. Het was zo jammer dat ze er vandaag niet was omdat ze verkouden in bed lag. Maar we zouden het goedmaken, dat was zeker.

Maddy Rich, een kennis van me, wilde graag een toast uitbrengen, maar toen ik weer naar de deur keek was Adam verdwenen. Ik verontschuldigde me bij Maddy en ging op zoek naar hem. In het halletje dat de suite van de hotelgang scheidde en grensde aan een van de badkamers kwam Adam naar me toe. Hij zag er niet blij uit.

‘Is er een probleem?’ vroeg ik. De plooi tussen zijn wenkbrauwen was weliswaar sexy, maar op dit moment baarde die me vooral zorgen.

‘Nee, alles is oké. We hadden alleen een ongewenste gast.’

‘Een ongewenste gast? Wie?’ Ik had niet gemerkt dat er iemand aan de deur was geweest.

‘Colton Pratt.’ Adam ging er verder niet op in, maar dat hoefde ook niet. Pratt was een dealer aan wie hij onlangs geld had geleend zodat hij een legaal bestaan kon opbouwen. Aan Adams gezicht te zien had het niet gewerkt.

Ik keek hem verbaasd aan. ‘Was hij hier om te dealen? Komt hij nou echt met dat spul naar ons verlovingsfeest? Na alles wat je voor hem hebt gedaan?’

Adam keek nu nog ongelukkiger en ik wist waarom – hij had het gevoel dat hij had gefaald. Dat was zijn grootste probleem: die verdomde drang om iedereen te helpen, of die persoon het verdiende of niet. Ik zag het als mijn taak om hem van die eigenschap af te helpen.

‘Wat Pratt doet heeft niets met jou te maken,’ zei ik gedecideerd. ‘Je kunt niet iedereen redden, Adam. Zelfs al doe je nog zo je best, mensen zijn verantwoordelijk voor hun eigen beslissingen... en een hoop daarvan zijn dom.’

Hij knikte. 'Ik weet het. Maar ik denk niet dat het zijn idee was om hier te komen. Iemand moet hem hebben gestuurd zonder te vertellen wie er op hem wachtte. Hij schrok enorm toen hij me zag.'

Nu was het mijn beurt om te fronsen. 'Heeft hij laten doorschemeren wie hem gestuurd heeft?'

'Nee.' Adam zuchtte. 'Zou het Carter Fields geweest kunnen zijn?'

'Carter?' Ik schudde mijn hoofd. 'Waarom zou die zoiets doen?'

'Omdat hij stapelgek op je is en misschien denkt dat dit een leuk cadeau is?'

'Onzin. Iemand haalt een grap met ons uit, dat is alles. Typische Upper-East-Side-humor.' Ik pakte zijn hand. 'Kom, laten we dansen. Anders maak ik me nog zorgen dat je het niet kunt op onze bruiloft.'

'Ik ben een uitstekende danser,' zei Adam terwijl hij zijn borstkas vooruitzette.

Ik trok een wenkbrauw op, maar kon mijn vreselijk verliefde glimlach niet verbergen toen ik hem met me meetrok. 'Bewijs het maar.'

Het was ver na middernacht toen de laatste gasten vertrokken en we eindelijk alleen waren. Ik trok mijn pumps uit en liep naar Adam, die bij het grote raam stond met uitzicht over de stad.

'Hé,' zei ik zachtjes en ik sloeg mijn armen om zijn middel.

Adam draaide zich naar me om en kustte me zachtjes op de mond. 'Hé. Ben je gelukkig?'

'Meer dan gelukkig,' verzuchtte ik. 'Maar we moeten onze verloving echt nog een keer vieren – bij jou op de bank en in comfortabele kleren die ik veel makkelijker kan uittrekken dan dit hier.' Ik trok aan de kraag van zijn overhemd.

Hij grijnsde. 'Alles wat je maar wenst, mevrouw Coldwell-inspe.'

‘Goed dat je het zegt. Want ik zal nooit de naam Coldwell aannemen.’

‘Ja, dat dacht ik al. En aangezien mijn moeder me zal onterven als ik de naam Weston aanneem, zullen we iets anders moeten verzinnen. We kunnen allebei onze eigen naam houden. Of we nemen een nieuwe achternaam aan.’

Ik keek hem met grote ogen aan toen ik me realiseerde wat hij bedoelde. ‘Denk je...?’

Hij knikte.

‘Adam en Valerie Westwell,’ zei ik alsof ik wilde testen hoe dat klonk. ‘Perfect. Maar mag dat eigenlijk wel van de officiële instanties?’

‘Geen idee. Het is het proberen waard. Ik heb de formulieren voor de aanvraag al in huis, ik moet ze alleen nog indienen.’

Ik leunde tegen hem aan en voelde weer dat heerlijke gevoel van geborgenheid en warmte dat ik altijd kreeg als hij bij me was. Opeens schoot me iets te binnen.

‘Heb je je broer eigenlijk al gevraagd of hij je getuige wil zijn?’

‘Nee, nog niet.’

‘Waarom niet?’ Ik keek op. ‘Heeft hij geen bereik in zijn Australische hut?’

‘Het is een surf lodge,’ corrigeerde Adam me. ‘En om eerlijk te zijn... ik heb hem nog niet gebeld.’

‘Ben je dan van gedachten veranderd?’

‘Nee, dat niet.’ Adam liet zijn blik zakken en ik gaf hem een zoen zodat hij mij weer aankeek. Hij glimlachte eventjes. ‘Toen ik Jess vertelde over de bruiloft, nam hij het eigenlijk helemaal niet serieus. Hij leek het meer als een goede grap te beschouwen. Misschien weigert hij wel als ik hem vraag of hij mijn getuige wil zijn.’

Ik streekte hem zachtjes over zijn wang. ‘Dat kan ik me niet voorstellen. Ik ken hem natuurlijk niet, maar uit alles wat je over hem hebt verteld, lijkt Jess me echt wel oké. En ik weet zeker dat hij van je houdt. Hij zegt vast geen nee. Vraag het hem morgen, oké? Als hij nee zegt, spreek ik wel een hartig woordje met hem.’

‘O, daar zou ik wel bij willen zijn,’ zei Adam grinnikend. ‘Jess en jij kunnen het vast goed met elkaar vinden. Jullie zorgen altijd voor opschudding.’

‘Je zegt het alsof dat iets verkeerd is.’ Ik keek hem onschuldig aan.

‘Helemaal niet. Ik neem aan dat je Helena al hebt gevraagd of ze je bruidsmisje wil zijn?’

‘Natuurlijk. Zij was de eerste die ik belde nadat je me ten huwelijk vroeg.’ Hoe kon het ook anders? Sinds onze kindertijd waren mijn zusje en ik onafscheidelijk. ‘Alleen vraag ik me af wie een goede begeleider voor haar zou kunnen zijn.’

‘Ze gaat toch met die juwelenerfgenaar?’ Adam keek me verbaasd aan.

‘God, ja. Ian.’ Ik kreunde geërgerd. ‘Die is zo saai, ik val al in slaap als ik bij hem in de buurt ben. Voor de eerste zoen, de eerste seks, daarvoor was hij prima geschikt, maar ik wil niet dat Lenny de rest van haar leven met zo iemand deelt.’

Adam schudde lachend zijn hoofd en sloeg zijn armen om me heen. ‘Wat zeg je ervan als je eerst eens aan je zusje vraagt of ze wel aan een of andere vreemde wil worden gekoppeld?’

‘Dat lijkt me een prima plan.’ Ik keek hem stralend aan. ‘Maar dat kan wel tot morgen wachten. Eerst vieren we dat we gaan trouwen.’ Ik keek hem veelbetekenend aan en Adam boog zich voorover om me te zoenen.

‘Daar heb ik niets op tegen,’ mompelde hij zachtjes tegen mijn lippen. ‘Maar we hebben nog iets te veel aan.’

‘Waarom doe je daar dan niets aan?’ Ik maakte me van hem los en draaide me om. Ik schoof mijn lange haar opzij en sloot mijn ogen toen Adam de gevoelige huid van mijn nek kustte en daarna de rits van mijn Valentino-jurk omlaag trok.

Op het moment dat zijn vingers over mijn rug gleden, werd er op de deur geklopt. We stopten en ik draaide me om naar Adam.

‘Verwacht jij nog iemand?’ vroeg hij.

‘Nee.’ Ik schudde mijn hoofd. ‘Misschien is het een verrassing. Doe je mijn jurk weer dicht?’

Met een spijtig gemompel trok Adam de rits weer omhoog en ik ging naar de deur om open te doen. Toen ik zag wie daar stond, werden mijn ogen groot.

‘Jij?’ vroeg ik. ‘Wat doe jij hier?’

Helena

‘En daarom zijn we blij dat we vandaag officieel de start kunnen aankondigen van de bouwwerkzaamheden voor het Winchesterproject!’

Er brak applaus los toen mijn vader van de lessenaar weg stapte en naar een afgezet deel van het terrein liep. Op enkelhoogte waren rode linten gespannen, waar mijn vader nu met mijn moeder, de burgemeester en Clive Irvine overheen stapte. Ieder van hen had een gloednieuwe, glimmende schep in de hand, die ze op commando in de aarde staken en waar ze vervolgens een voet op zetten voor een fotomoment. De camera’s klikten, de mensen van de pers riepen hun namen voor het maken van een foto waarop ze allemaal tegelijk recht in de lens keken. Ik zag mijn moeder glimlachen toen mijn vader zijn arm om haar heen sloeg en voelde een lichte steek van pijn. Ze waren waarschijnlijk gelukkiger dan op hun bruiloft, want dit was immers de dag dat de Westons zegevierden over Trish Coldwell. De dag waarop mijn familie haar reputatie in de stad had heroverd.

En ze hadden geen idee wie de prijs daarvoor had betaald.

Samen met mijn broer stond ik een eindje achter het tafereel. Ik droeg een simpel blauwgroen jurkje dat mijn moeder voor me had gekocht en dat vanwege de dikke stof veel te warm was voor deze zomerse augustusdag. Maar natuurlijk liet ik dat niet blijken, net zomin ik iets van mijn gevoelens liet merken. Ik liet nooit iets merken. Niet sinds die ochtend in mei, toen ik de moeilijkste beslissing van mijn leven had genomen om dit gezin te redden.

Toen mijn vader dronken voor een auto was gelopen na de mislukte onderhandelingen over de grond waarop we nu stonden, was dat na het overlijden van Valerie een nieuw dieptepunt geweest voor de Westons. Mijn vader had inwendige bloedingen en wat breuken opgelopen en had twee weken in het ziekenhuis gelegen, waarna hij aan zijn revalidatie was begonnen. Ik was er zeker van dat het nieuws dat Trish Coldwell haar interesse in het Winchesterproject had ingetrokken het enige was wat hem er weer bovenop had geholpen. Hoe ik me er ook bij voelde – het was het waard geweest.

Niemand wist immers of dat wat ik met Jess had, wel zou hebben standgehouden.

De heftige pijn in mijn maag liet me weten dat ik loog. Vroeger had ik nooit begrepen wat mensen bedoelden als ze zeiden dat ze de ware hadden gevonden. Zelfs niet bij Valerie, hoewel ik had gezien hoe verliefd ze was op Adam. Nu wist ik wat het betekende. Wat het betekende om te voelen dat iemand de ware was. Omdat hij je compleet maakte zonder dat je had geweten dat er wat ontbrak. Omdat je je zo veilig bij hem voelde, zo compleet, dat je het bijna niet kon verdragen om niet bij hem te zijn. Omdat je elke minuut, elke seconde aan hem wilde denken en dat alleen al je gelukkig maakte.

Dat had ik bij Jess gevoeld. Ik voelde het nog steeds.

Alleen al als ik aan hem dacht, kreeg ik knikkende knieën – maar niet op een prettige manier. Het was meer het soort waarbij je bang bent om in een diepe afgrond te tuimelen en ergens in die eindeloze duisternis te sterven. Ik ademde in, probeerde het weg te duwen en normaal te doen. Dit hier was een officiële gelegenheid, ik kon me geen greintje zwakte veroorloven. Dus duwde ik mijn schouders naar achteren en zette een glimlach op. Net op tijd.

‘Nu de hele familie, alstublieft!’ riep een van de fotografen en hij gebaarde naar ons.

Mijn ouders hadden hun schep intussen opzijgezet en wachtten op Lincoln en mij. Mijn broer legde een hand tegen mijn

rug alsof hij me wilde steunen, en ik was hem er dankbaar voor. Hoewel ik hem nooit had verteld wat er in me omging, omdat ik te bang was voor wat het met me zou doen, was ik toch blij dat hij tenminste de waarheid kende.

‘Hierheen kijken, alstublieft. Ja, zo is het perfect.’ We stonden voor een van de overgebleven gebouwen die ons bedrijf de komende twee jaren zou renoveren. Het Winchesterterrein was een voormalig industriecomplex in het hart van Brooklyn dat al tien jaar leegstond en waar ooit schoenen en kleding werden geproduceerd. De stad had lang gedebatteerd over wat ze met de langzaam in verval geraakte gebouwen moest doen, totdat werd besloten dat ze moesten worden gerestaureerd of gesloopt. Trish Coldwell had de aanbesteding gewonnen met een plan voor het laatste, want de appartementen die ze hier had willen bouwen zouden waanzinnig duur zijn geweest en dus nog meer rijke mensen naar Brooklyn hebben gelokt. Nu zouden, onder de leiding van mijn familie, de oude panden worden verbouwd tot een complex dat bestemd was voor iedereen – met woningen die voor sommige buurtbewoners weliswaar nog steeds onbetaalbaar waren, maar wel met winkels, speelplekken en huisartsenpraktijken. Als ik soms twijfelde over mijn beslissing, herinnerde ik mezelf daaraan. Mijn besluit had niet alleen mijn vader gered, maar bood ook andere mensen perspectief.

Zou dat de goedkeuring van Jess kunnen wegdragen? Wist hij er überhaupt van? Ik vermoedde van wel, maar wist het niet zeker. Sinds die ochtend in mei hadden we niet meer met elkaar gesproken.

Ik liet mijn blik over de aanwezigen dwalen, op zoek naar hem. Onbewust deed ik dat al meer dan twee maanden elke keer als ik in de stad was – zonder dat ik hem ooit zag. Dat kon ook niet, hij was immers niet in New York. Niet lang nadat ik bij hem was weggegaan, had hij zijn spullen gepakt en was hij met zijn broer Eli naar Europa gevlogen. Eigenlijk had ik het niet willen weten, maar ik was toch te nieuwsgierig geweest. Jess zat niet op de socialmediakanalen, maar Eli zat wel op TikTok en Instagram,

waar hij af en toe een foto of filmpje postte van hun reis. Meestal waren het stranden, soms ook bergen, of bij uitzondering een stad als Praag, die ze hadden bezocht. Op de posts waren geen van de beide broers te zien, maar er was een filmpje waarop Jess iets te eten klaarmaakte en een chilipeperkje in zijn mond stopte, dat zo pittig bleek te zijn dat zijn gezicht ervan vertrok. Het filmpje duurde slechts dertig seconden, maar ik had het be waard. En soms, als ik het te kwaad kreeg midden in de nacht, keek ik ernaar. Keek ik naar hém en probeerde te zien hoe het met hem was. Of hij me net zo miste als ik hem. Of hij het net zo moeilijk had als ik. Dat ik Jess was kwijtgeraakt, deed elke dag enorm veel pijn, omdat ik wist dat hij ergens daarbuiten was en ik moest doen alsof hij niet bestond.

‘Helena, een beetje dichter bij je ouders, alsjeblieft!’ De stem van de fotograaf bracht me terug naar het heden en ik haalde diep adem, waarna ik mijn glimlach weer opzette en hem nog meer liet stralen voor de camera’s.

Ik heb het juiste gedaan. Dat zei ik keer op keer tegen mezelf. En ook in de toekomst zou ik dat steeds weer herhalen.

Net zolang tot ook het laatste deel van mij, dat soms naar adem snakte omdat ik Jess zo miste, het begreep.

‘Op de familie.’

‘Op de Westons.’

Iedereen aan tafel hief het glas en proostte op elkaar, de euforische stemming was nog niet gezakt. Na de bijeenkomst in Brooklyn was er een receptie geweest en werd deze geslaagde dag afgesloten met een diner met de Irvines. We zaten in het Emperor-restaurant, precies de plek waar ik een paar maanden geleden de slechtste verjaardagsdate ooit had. En waarvan Jess de eigenaar was, ook al wisten mijn ouders dat niet of interesseerde het hen niet.

Hier zijn was ongelooflijk vermoeiend voor mijn toch al ge-

tergde zenuwen en ik vroeg me af waarom ik niet had gedaan alsof ik hoofdpijn had en na de receptie naar huis was gegaan. Hoewel, als ik erover nadacht, ik had niet hoeven doen alsof, want sinds het einde van de middag beukten mijn hersenen tegen mijn schedel. Alsof ze wilden laten weten dat het genoeg was.

Toch was ik hier. Want hoe absurd het ook leek, een van de twee dingen die me op dit moment op de been hielden, was de rol die het lot me in dit toneelstuk had toebedeeld. Die van de perfecte dochter die er goed uitzag op foto's en nooit een schandaal zou veroorzaken. Die altijd de juiste antwoorden gaf aan de pers, geen gekke dingen deed en zich bewust was van haar positie. Zolang ik haar mocht zijn, hoefde ik niet na te denken over wie ik wilde zijn. Of hoe ik die persoon kon worden.

'Helena, wanneer beginnen de colleges weer?' Het was de traditionele beleefdheidsvraag van Clive om me weer te betrekken bij het gesprek. Ik had duidelijk iets te lang naar mijn bord gestaard.

'In september. Dus ik heb nog even de tijd.'

'Ga je nog terug naar de Hamptons?' Paige keek me vanaf de andere kant van de tafel aan. Ik vond haar nog steeds niet het juiste meisje voor mijn broer, maar ze was de laatste tijd erg vriendelijk tegen me en op de een of andere manier was ik aan haar gewend geraakt. Daarom slaagde ik erin om te glimlachen toen ik antwoordde.

'Nee. Ik ben er lang genoeg geweest, denk ik. Er is ook nog het nodige te doen voordat ik terug moet naar de universiteit.'

De waarheid was dat ik het grootste deel van de zomer in de Hamptons niet had doorgebracht omdat ik het te heet vond in New York of omdat ik zo van tuinfeesten hield. Ik was er geweest omdat de meeste van Valeries vroegere vrienden daar verbleven. Zo had ik onopvallend iedereen vragen kunnen stellen om erachter te komen wie er drie jaar geleden financiële problemen had gehad. Want dat was het andere deel dat me op de been hield: de zoektocht naar de waarheid over Valeries dood. Daar-

voor was ik teruggekomen naar New York en ook al had ik wat tegenslag gehad en getwijfeld over de voortgang, ik was nog even vastberaden. Ik moest en zou de reputatie van mijn zus herstellen. Wat ik daarvoor ook moest doen.

‘Het was er deze zomer geweldig,’ dweept Eleanor, de moeder van Paige. ‘Zo jammer dat jullie er nauwelijks waren, Blake.’

‘Ja, we hadden gewoon te veel te doen nadat we de aanbesteding van het Winchesterproject alsnog hadden binnengehaald.’ Mijn moeder gaf een liefdevol kneepje in de arm van mijn vader. ‘Volgend jaar beter. Maar Helena heeft ons uitstekend vertegenwoordigd.’ Ze keek trots naar me en ik vroeg me af wat er zou gebeuren als ik haar vertelde dat ik alleen maar naar de Black-and-Whiteparty, de Griekse avond en alle picknicks was geweest om informatie te krijgen over de dood van mijn zus.

‘Ik had de zomer ook graag in de Hamptons doorgebracht,’ verzuchtte Paige. ‘Maar ik heb het gewoon te druk met de voorbereidingen voor de bruiloft. Ik hoop alleen wel dat jullie Lincoln deze herfst af en toe kunnen missen. De trouwlocatie wil ik echt niet uitkiezen zonder hem.’

‘Maak je geen zorgen,’ zei mijn broer glimlachend. ‘Dat komt vast goed.’

‘Ligt het aan mij of is het echt veel relaxter in New York sinds Trish Coldwell een of ander bouwproject in Dubai probeert binnen te halen?’ Eleanor keek zelfgenoegzaam om zich heen. ‘Ik weet zeker dat ze het alleen maar doet om niet door de hele stad belachelijk te worden gemaakt nadat ze de Winchesterdeal aan jullie is kwijtgeraakt.’

Lincoln wierp me een blik toe en ademde diep in. ‘Ze heeft de aanbesteding niet verloren,’ corrigeerde hij haar. ‘Ze heeft zich teruggetrokken.’

‘Ja, dat zegt zij.’ Eleanor schudde haar hoofd. ‘Ik weet zeker dat het nog geen uitgemaakte zaak was, zoals zij beweerde. Die vrouw liegt of het gedrukt staat.’

‘Het wás een uitgemaakte zaak,’ hoorde ik mezelf zeggen. Het klonk alsof ik Trish verdedigde, terwijl ik niemand op de wereld

meer haatte dan zij. Wat zij had gedaan, was zo doortrapt en wreed dat ik bijna geen lucht kreeg als ik eraan terugdacht. Toch had het niets met haar te maken dat ik Eleanor terechtwees, maar met mijn vader, die me op dat moment aankeek alsof hij vermoedde dat ik het voor hem opnam. Hij schaamde zich nog steeds voor het feit dat hij dronken een kruispunt op was gelopen, nadat al zijn inspanningen om het project te krijgen tevergeefs waren geweest. Hij besepte niet dat ik het was die met Trish Coldwell een overeenkomst had getroffen waardoor de deal toch was doorgegaan. Maar hij wist dat het een wonder was dat hij het project alsnog kreeg toegewezen en dat niemand dit kon verklaren. Niemand, behalve ik.

‘Wat weet jij daar nou van?’ Eleanor keek me vragend aan. ‘Je hebt de hele zomer alleen maar bij het zwembad gelegen en feestgevierd.’

Ik staarde haar aan, niet in staat om iets te zeggen. *Ik heb ervoor gezorgd dat alles goed kwam, stomme koe, dacht ik. Daar heb ik een gebroken hart aan overgehouden zodat we hier nu allemaal chateaubriand van honderd dollar kunnen eten en de start van het bouwproject kunnen vieren.*

‘Helena heeft veel meer gedaan.’ Natuurlijk nam mijn broer het voor me op. Hij wist immers als enige wat er was gebeurd. Ik had liever gehad dat hij niets had gezegd, want nu waren ook de ogen van de anderen aan tafel op mij gericht.

‘Wat bedoel je daarmee?’ vroeg mijn vader.

‘Niets,’ zei ik voordat Lincoln kon antwoorden. ‘Ik wilde alleen...’

Mijn adem stakte en mijn hart sloeg over toen ik in mijn ooghoek iemand herkende – bij de bar stond een lange man met blond haar. Ik kon niet voorkomen dat mijn blik ernaartoe werd getrokken, en toch had ik maar twee seconden nodig om te beseffen dat ik die vent nooit eerder had gezien.

Het is hem niet, zei een stemmetje vanbinnen. Het is gewoon iemand die vagelijk op hem lijkt. Toch luisterde mijn lichaam niet en ik was nauwelijks in staat om nog langer op mijn plek te

blijven zitten. Ik moest hier weg om lucht te krijgen, nu meteen.

‘Willen jullie me even excuseren?’ Ik stond op en liep zo zelfverzekerd als ik kon in de richting van de bar om vervolgens rechts de gang in te duiken die het restaurant scheidde van de toiletten. Gelukkig was daar niemand. Ik leunde tegen de muur en ademde diep in, in een poging te kalmeren. Nog een uur, dan kon ik naar huis en in bed kruipen. Zo lang moest ik het nog volhouden. Misschien lukte het zelfs zonder dat ik Eleanor een servet in haar mond propte.

Tegenover mij zag ik een deur en toen ik die herkende, vroeg ik me af hoe ik zo stom had kunnen zijn. Ik was weggelopen om rustig te worden – en kwam terecht op een plek die me alleen maar nog meer deed denken aan Jess. Achter die deur hadden we beseft dat we niet aan onze gevoelens konden toegeven, hoe graag we dat ook wilden. Ik herinnerde me precies de blik in zijn ogen, de woorden die we naar elkaars hoofd hadden geslingerd. En wat hij had gezegd voordat hij mijn voorhoofd kuste en wegliep.

Happy birthday, Schoonheid. Misschien is het lot ons in een volgend leven beter gezind.

Ik drukte mijn hand tegen mijn mond om het geluid te smoren dat uit mijn keel kwam. Hadden we het daar maar bij gelaten! Was ik maar niet bij Jess opgedoken op de sterfdag van Valerie en Adam, omdat ik geen idee meer had waar ik anders terecht kon. Had ik maar niet met hem geslapen, om ’s morgens vol hoop naast hem wakker te worden. Daarvoor was ik ook al verliefd op hem, maar onze nacht samen had me laten inzien hoe het was om echt bij hem te zijn. Dat was alles wat ik wilde. Hij was alles wat ik wilde. Maar mijn deal met Trish had elke kans daarop kapotgemaakt.

Voor altijd.

De deur naar het restaurant ging open en ik rechtte mijn rug, zodat geen van de bezoekers kon zien hoe ellendig ik me voelde en dat ik bijna op het punt stond om in huilen uit te barsten.

Maar het waren geen andere gasten.

‘Hier ben je. Wat is er?’ Het was Lincoln die kwam kijken.

Ik had liever gehad dat hij dat niet had gedaan. Het was vermoeiend om telkens weer tegen hem te moeten liegen terwijl hij precies wist waarmee ik worstelde. Hem de waarheid vertellen was echter geen optie. Ik moest doen alsof er niets aan de hand was om verder te kunnen – want als ik zou toegeven aan hoe ik me voelde, dan was het over.

‘Ik ben gewoon een beetje duizelig,’ zei ik daarom maar. ‘Waarschijnlijk te lang in de zon gestaan.’

Hij leunde naast me tegen de muur. ‘Len, serieus – je vertelt me al maanden dit soort smoesjes. Ik wil weten hoe het echt met je is. Hoe het werkelijk met je gaat.’ Hij klonk bezorgd en ik perste mijn lippen op elkaar om te voorkomen dat ik zou gaan huilen.

‘Het heeft geen zin om erover te praten. Het maakt het er niet beter op, integendeel.’ Soms verklaarde ik mezelf voor gek dat ik iemand met wie ik nauwelijks tijd had doorgebracht, zo kon missen. Objectief gezien had ik geen al te hoge prijs betaald voor het redden van mijn familie: de kans op een gelukkige relatie met Jess in ruil voor de toekomst van mijn ouders en mijn broer. Subjectief gezien had ik mijn hart verloren en nu voelde ik me ongelooflijk leeg. ’s Morgens werd ik wakker met de gedachte dat het deze nieuwe dag er niet beter op zou worden en ’s avonds ging ik slapen in de wetenschap dat ik gelijk had gehad. Het was een beetje zoals na Valeries dood, want eigenlijk was het verlies van Jess ook definitief.

‘Hoe weet je dat?’ vroeg Lincoln. ‘Je hebt het nog niet geprobeerd?’

Ik schonk hem een vermoeide glimlach. ‘Wanneer in de geschiedenis heeft het de mensheid goedgegaan om over dingen te praten die niet veranderd kunnen worden? Vandaag is een belangrijke dag voor ons. Die we moeten vieren.’

Lincoln keek bezorgd en ik wendde mijn blik af. ‘Ja, dat is zo. Toch kan ik me voorstellen dat het niet makkelijk voor je is.’

Ik slikte. Er zat een brok in mijn keel. ‘Dat doet er niet toe. Ik bedoel, kijk maar naar pap en mam. Wanneer heb je ze voor het laatst zo gelukkig gezien?’

‘Maar je gaf daar jouw geluk voor op,’ herinnerde mijn broer me eraan.

Door de brok in mijn keel dreigde ik te stikken en ik voelde mijn ogen vochtig worden. God, alsjeblieft niet. Ik had het zo goed gehouden, ik wilde niet alsnog instorten.

‘Het was het juiste om te doen,’ sprak ik hardop mijn mantra uit voor dit soort momenten. Want eigenlijk was het een geluk dat Trish Coldwell me zo graag uit de buurt van haar zoon wilde houden, zozeer zelfs dat ze dit lucratieve project ervoor had opgeofferd. Als het haar niet had uitgemaakt of we samen waren of niet, dan zou ik nu de enige in de familie zijn met zicht op een gelukkige toekomst. Drie mensen tegenover één. Het was een eenvoudig sommetje.

‘Natuurlijk heb je het juiste gedaan,’ beaamde Lincoln met een knikje. ‘En toch is het nog steeds klote.’

Daarmee kon ik het alleen maar eens zijn, ook al betrof het niet enkel mij. Lincoln had eveneens besloten dat zijn partnerkeuze belangrijk was voor de status van onze familie, alleen op een andere manier. Dat maakte het ook voor hem niet makkelijker, hoewel hij beweerde dat hij het prima vond.

‘Heb je nog iets van Jess gehoord?’ vroeg hij zachtjes.

‘Nee.’ Ik schudde mijn hoofd. ‘Hij weet heel goed dat alles gevaar loopt als hij contact met me opneemt. Of ik met hem.’ In de afgelopen twee maanden had ik vaak op het punt gestaan om hem te bellen – gewoon om zijn stem te horen. Om te horen wat er in hem omging, hoe hij zich voelde. Om niet zo verdomd weinig te weten. Misschien was hij me allang vergeten en ging hij gewoon verder met zijn leven. Maar misschien dacht hij ook altijd aan mij zoals ik aan hem. Ik wist niet hoe het hem verging. En dat was gekmakend, elke dag een beetje meer.

We zwegen een tijdje, toen slaakte ik een zucht. ‘Wat zou Valerie zeggen als ze ons zo kon zien?’

‘Niet veel, denk ik.’ Lincoln haalde zijn schouders op. ‘Ze zou waarschijnlijk voorstellen om een fles dure whisky of gin te pakken en al de onzin van vanavond weg te drinken.’

Ik grinnikte. ‘Ja, dat zou echt iets voor haar zijn geweest.’ Met een diepe zucht zette ik mezelf af van de muur. ‘We kunnen maar beter weer naar binnen gaan.’

‘Weet je het zeker?’

‘Ja. Echt.’ Dit was niet de plaats of het moment om in te storten. ‘Maar ik beloof je: ergens in de niet al te verre toekomst trekken we een dure fles van iets open en vergeten we dit allemaal. Deal?’

‘Deal.’

We keerden met opgeheven hoofden terug naar onze tafel, onze gezichten vertoonden geen enkele emotie, want dat werd van ons verwacht. We waren immers de Westons. Wij toonden geen zwakte.

Nooit.